

Jak Huňáč a Fuňáč pořádali olympiádu

Jaromír Nohavica

Huňáč a Fuňáč, dva nerozluční kamarádi, se jednou v pondělí rozhodli, že už to tak dál nejde s nepořádkem v pelechu, že je jaro a na jaře všichni dělají jarní úklid, a že se tedy dají do velkého gruntování. To víte, přes zimu nanosili do pelechu různá harampádí, jak to našli na poli, jako třeba barevná sklíčka, skleněné kuličky, krabici od cukru, dvě párátka, nafukovací míč, dvanáct tramvajových lístků, tři nevyžvýkané žvýkačky, starou čepici s utrženou bambulí, prostě takové ty důležité věci, které zajíci nutně potřebují k životu. Jenže teď už se v pelechu nemohli ani hnout a bylo třeba situaci řešit.

Tak je napadlo, že to všechno prodají v bazaru a za peníze, které dostanou, že si koupí novou knížku pohádek. Naložili tedy všechny ty věci na vozík, který si půjčili od jezevce, a hurá do města. Jenže to víte, dospěláci jsou dospěláci, s nima je těžká domluva. Že prý takové zbytečnosti neberou a ať to všechno rovnou zajíci vyhodí do popelnice. Huňáč a Fuňáč se hrozně urazili:

„Copak je barevné sklíčko nějaká zbytečnost?“, zlobí se huňáč, „Slunko je červené a hnedle zelené a třeba i modré, jen se podívejte!“

A Fuňáč se přidává taky: „Taková skleněná kulička; za jednu dostanete klidně deset hliněných, když na to přijde, tak jaképak copak!“

Jenže paní v bazaru je neoblomná, stojí si na svém a už zajíce vyprovází ze dveří. Smutně se zajíci vracejí na Jetelové pole. Naštěstí je potká lišák Kulišák:

„Copak hoši? Tváříte se, jako by vám ulítly včely. Stalo se něco?“

„Ani se neptej,“ odpovídají zajíci a hned mu líčí co a jak.

„Lehká pomoc,“ radí lišák Kulišák, známí filuta, „uspořádejte branný závod nebo tak něco. Ceny pro vítěze už máte,“ a ukázal na plný vozík.

Což o to, nápad to byl od Kulišáka dobrý, stejně jsou po zimě všechny zvířata zlenivělá a alespoň si trochu protáhnou těla, jenže zajíci netušili, že tím návrhem sleduje lišák Kulišák své vlastní cíle. On si totiž myslí, že všechno vyhraje. Je hrozně domyšlivý a už se vidí, jak si do své nory nese barevná sklíčka a kuličky a míč a dvanáct tramvajových lístků a jak se poměje.

„Hloupí zajíci,“ chechtá se pod vousy.

Zajícům se ale ten nápad přesto líbí a hned se dají do díla. Nejprve nakreslí na březovou kůru velké oznámení, že jako: „Tuto neděli se na Jetelovém poli ve čtrnáct hodin koná veliké sportovní odpoledne, čili olympiáda, a disciplín bude spousta.“ Prostě aby přišli všichni kdo mají čas, že bude legrace a ceny že jsou připraveny. Samozřejmě po lese se to hned rozkřiklo a všichni už se těší. Do neděle zbývá jen pár dní. Každý trénuje ze všech sil, aby si neutrh ostudu. Jen lišák leží v noře a potutelně se usmívá, jak si je jistý, že mu vítězství nemůže uniknout.

A už je tu neděle! Na Jetelovou louku se ze všech stran hrnou z vírátků. Některá si ušila i dresy. Přicházejí i jejich příbuzní a známí, kteří je budou povzbuzovat. Cvrčkové vyhrávají veselé písničky na uvítanou. Prostě velká sláva. Za chvíli je louka plná, může se začít. Zajíci mají projev, že jako všechny vítají a doufají, že se bude soutěžit fair-play, tedy žádné švindlování a podfuky a tak dál a tak dál... A už zazní fanfáry a začíná se!

Lišák Kulišák je přihlášen do všech disciplín. Jak už byla zmínka, chce prostě shrábnout všechny ceny. Což se mu může šeredně nevyplatit, no uvidíme. Na louce leží velký pařez. Všichni si masírují svaly Alpou a dělají kliky a dřepy a natírají si tlapy křídou, aby jim to neklouzalo, protože kdo ten pařez nejvícekrát bez zastavení zvedne je vítěz. Lišák jen říká:

„Che, che, když jsem onehdá dokázal zvednout kufr sladkostí, ně jaký pařez bude pro mne hračkou!“

No jo, jenže tím „onehdá“ bylo myšleno „před pěti lety“ a za tu dobu mu svaly lenošením pořádně zmáselněly, takže pochopitelně pařezem ani nehnul, všichni se mu smáli a zlatou medaili získal kdo jiný než medvěd. A tak to šlo i celé odpoledne.

Při skoku ze stromu na strom se lišák odrazil tak slabě, že nejenže nedoskočil na nejbližší větev, navíc sebou ostudně žuchnul do ostružin a popíchal si kožich. V běhu na třicet jetelových délek ho předběhla nejen srnka, s tím mohl počítat, ale dokonce i krtek a to už byla ostuda jak Brno. V hodů šiškou na cíl trefil Kulišák místo terče Huňáče do hlavy, a když se potom při plavání přes Čapí rybník začal v polovině trati topit a nebýt pohotového zásahu vydry a kačen, tak by se i utopil, bylo jasné, že na lišáka Kulišáka medaile ani cena nevybyde.

Schlíplý, zchromlý, popíchaný, promáčený a unavený plahočí se lišák Kulišák Jetelovým polem a je mu fakt do breku. Připadá si jak debil. Už aby byl zpátky v noře. Ale co to!? Huňáč běží za lišákem a tahá ho zpátky:

„Kulišáku, vrať se, olympiáda ještě neskončila. Ještě je na programu pexeso, zlatý hřeb programu.“

Lišákovi se nechce: „Když já jsem, Huňáči, taková trouba, myslím jsem si kdoví co a vidíš, jak to dopadlo.“

„To máš z toho,“ chlácholí ho Huňáč, „že ses cpal tam, kam nepatříš. Kdo kdy viděl, aby lišák skákal dál než veverka, byl silnější než medvěd nebo plaval rychleji než vydra. Chtěl jsi pro sebe urvat všecko a nemáš nic. Ale naděje umírá poslední, Kulišáku, jdeme na pexeso!“ A šli tedy.

Rozložili na poli večerníkové pexeso a už se kolem sesedli soutěžící: jezevec, kočka, pes a lišák Kulišák. Počal urputný boj. Diváci napětím ani nedýchali. Velice dobře začal jezevec. Než se kdo nadál, obrátil Maxipsi Fíky a Rumcajse a Manku a dostal se do vedení. Pak ale udělala kočka chybu, pes šáhl vedle a přišla Kulišákova chvíle. Dostal se do ráže.

„Maková panenka? To ví celý svět!“ vykřikoval a obracel jednu kartu za druhou.

„Kdepak jsi, Mikeši? A tady, tady přeci.“ Nebyl k zastavení. Kočka jen závistivě práskala fousama, pes funěl a jezevec koulel

očima. Lišák je prostě rozmlátil na padrť. Sesbíral celých dvacet devět dvojic. Všichni uznale tleskali, že si jako Kulišák ví těžství, a tedy i dvanáct tramvajových jízdének, plně zasloužil a odpustili mu i to, jak se předtím nestydatě vychloubal. Když se pak spokojeně rozcházeli domů, prosili všichni zajíce jedním hlasem, aby příští neděli uspořádali zas něco takového a Huňáč a Fuňáč zářili štěstím, jak se jim to všechno povedlo.

Lišák Kulišák potom celý týden jezdil tramvají a dokonce si vyjel až na druhý konec města do zoologické zahrady, aby se pochlubil svému bráchovi, který tam bydlí. Chlubil se ale jenom trochu, protože už dobře ví, že pýcha předchází pád.

A Huňáč a Fuňáč špekulují, že tedy uspořádají v neděli turnaj ve Scrabblu.